

[Anne Grete Holmsgård]

Nej, hvis man virkelig skal finde skurken, og det synes jeg det er vigtigt at man gør, så skal man lede et andet sted. Årsagen til, at det samme folketing, de samme 179 personer, nu pludselig kan vedtage langt skrappere ting end hidtil, ligger ikke først og fremmest hos socialdemokraterne, men hos de radikale. Det er her, fornyelsen, det er her, kurskiftet skal findes. Det er hos den pæne hr. Niels Helveg Petersen, der altid vil og alligevel ikke rigtig vil. Det er hos den pæne hr. Bilgrav-Nielsen, der taler så pænt, når det drejer sig om raketter, og det er hos den pæne fru Lone Dybkjær, der jo er tidligere formand for børnekommissionen, og hos alle de andre pæne radikale. Det er hos det radikale venstre, ansvaret først og fremmest skal placeres. Det er det radikale venstre, der med sin halvpasive slæben med til det ene overgreb efter det andet står med det konkrete ansvar for forringelserne af understøttelsen, forringelserne af bistandshjælpen, overførslen af adskillige tusinde familier til en lavere sats på bistandshjælpen, undergravning af det almennyttige byggeri, huslejeforhøjelser, indførelse af en karensdag, ødelæggelse af D.O.N.G.s muligheder for at øge forsynings-sikkerheden og undergravning af D.O.N.G.s deltagelse i olieeftersforskningen og en hel del mere.

Jeg vil godt gentage, hvad jeg har sagt mange gange tidligere: de radikale skal ikke klappes på ryggen, fordi de forhindrede, at dagpengesatsen blev nedsat til 80 pct. over de næste par år. De skal dømmes på, at de var garanten for, at satsen nu er blevet fastfrosset de næste 2 år, så den langsomt udhules af prisstigningerne. De radikale skal heller ikke klappes på ryggen, fordi de ikke vil være med til at overføre flere tusinde dårligt stillede familier på bistandshjælp til den forhadte varige hjælp, hvor yderligere initiativer fra bistandskontorerne standser. De skal dømmes på, at de har medvirket til, at de samme familier får beskåret deres bistandshjælp til det samme niveau som den varige hjælp, nemlig 3.000 kr. om måneden. Og de skal dømmes på alle de andre overgreb, de har medvirket til, uanset at de hver eneste gang har slået syv kors for sig og bedyret, at børnefamilierne skulle i hvert fald ikke rammes.

Den radikale vaklen og svajen frem og tilbage, de mange måske'er: måske en anden

gang, men ikke lige nu, de mange små tekniske uladssiggørigheder, der hidtil har fået de radikale til at vælte skatteaftaler og meget mere, er forsvundet. Man kan spørge sig selv hvorfor, og det ville uægtelig være rart at høre de radikales eget svar. Jeg kan kun finde ét svar, og det er, at de radikale nu har fået mulighed for i meget vid udstrækning at gennemføre den politik, de virkelig står for, krydret med lidt cykelstier og lidt kulturbevillinger. De sidste småkrydderier er jeg naturligvis udmærket tilfreds med, for det er jo altid rart med lidt lyspunkter i en mørk tid.

Og hvad er så konsekvenserne af den situation, og hvad er det, vi kan forvente det næste par år? Jeg har allerede været inde på nogle af konsekvenserne for de familier, der rammes, og enhver, der tør se kendsgerningerne i øjenene, ved, hvor hårdt det rammer mange. Jeg siger ikke, at det er en katastrofe for hver eneste familie. En katastrofe er ligesom sult og fattigdom en relativ størrelse, den er et elastisk begreb. Jeg ved også godt, at alt for mange danske lønarbejdere og arbejdsløse i flere år har vænnet sig til passiv accept af, at det skal være dem, der lægger ryg til diverse regeringers mislykkede krisestrategier, medens den bedestillede del af befolkningen intet har skullet yde og stadig væk ikke skal yde noget. Ja, de umiddelbare konsekvenser viser sig til januar, når den enkelte arbejdsløse på arbejdsfordeling får sat sin dagpengesats ned med 33 pct. Den viser sig på bistandskontorerne, når der skal sorteres mellem, hvem der kan få den maksimale takst, og hvem der skal føres over på den lavere takst. Det viser sig, når kommunerne har fået udarbejdet deres nye sparespareprojekter, og det bliver ikke morsomt for dem derude, hverken dem, der rammes af det, eller dem, der skal administrere det. Men herinde kan en lille håndfuld så læne sig veltilfredse tilbage og se kasseunderskuddet svinde og synes, at nu har de virkelig gjort en indsats for Danmark.

Den virkelige årsag til det voksende kasseunderskud, nemlig arbejdsløsheden, gøres der ikke noget ved. Tværtimod kommer den til at vokse, og når året er gået, vil det med sikkerhed vise sig, at regeringens prognoser om statsunderskuddet alligevel ikke holdt, fordi der intet blev gjort for at gøre arbejdsløsheden mindre, og fordi det viste sig, at prognoserne for, hvor mange der får brug for